

80. Politianmeldelse 5: Udlejningsmonopolet

Lilholt er den eneste dommer, som direkte og ærligt har sagt til mig, at de ikke engang i landsretten vil ændre en ulovlig praksis, fordi det indebærer, at de skal indrømme, at de eller kollegerne har begået en fejl. Som naturlig konsekvens får den ulovlige retstilstand lov til at fortsætte for evigt. Dette kapitel vedrører FDV's udlejningsmonopol.

Dommernes dilemma og deres cover-up af FDV's udlejningsmonopol

Hvor længe skal man svindle, før man opnår immunitet, fordi det vil være pinligt at gribe ind, når det har stået på så længe? Lilholt mente, at det efter 14 år var for sent at gøre noget ved FDV's monopol. Han er den eneste dommer, som direkte har sagt til mig, at de ikke kan ændre FDV's praksis, uanset om den er lovlig eller ej. Alle andre dækker over FDV med uhyrlige bortforklaringer, og det gjorde han også selv, da hans løfter til mig blev omsat til dom.

Jeg tror, det er svært for nutidens læsere at forstå den autoritet, Johan Schlüter besad i sin regeringstid. Hvorfor læste Erik Viuff Christiansens advokat ikke selv ophavsretslovens bestemmelser om konsumtion? Hvordan kunne han gå med til en opdigtet lov i forelæggelsen for EU-Domstolen? Hvordan slap regeringen godt fra skriftlige indlæg, der var åbenlyst usande?

Lilholt overdrev, da han henviste til en 14 år gammel praksis, for § 23, stk. 3, var mindre end 3 år gammel, da jeg blev angrebet, men det var nok. Ok, i forhold til FDV's krav til forhandlerne om at acceptere urimelige betingelser for at få film fra FDV's medlemmer, havde han ret. Det havde stået på siden 1981.

Der kan have været to mekanismer i spil. Johan Schlüter havde haft så stor succes med at narre alt og alle, at Mogens Christensen og Ida Heide-Jørgensen var overbevist om, at jeg var på afveje. For dem var jeg en irriterende udlejer, der ikke fulgte reglerne. De betragtede sagen som en halv fridag, og de lod i praksis Johan Schlüter skrive dommene for dem. Det var let for dem, og de troede måske, at det var i orden. Arildsen var også fordomsfuld i starten, men til forskel fra de andre lyttede han, og han havde samvittighed og ansvarsfølelse.

Sådan var det ikke i landsretten. Lilholt forstod problemstillingen, men ville ikke pege fingre af sine kolleger, så han valgte at lukke munden på mig. Det var samme mønster med Vogter. Han ville heller ikke være årsag til, at hans kolleger risikerede at blive underkendt af EU-Domstolen. Der var overbevisende grunde til at forelægge sagen for EU-Domstolen igen, og det skjulte han som sædvanlig med et "det, som appellanten nu har anført, kan ikke føre til et andet resultat."

For overtrædelse af straffelovens § 155 i forbindelse med bevaringen af FDV's udlejningsmonopol anmeldes dommerne Mogens Christensen, Lilholt, Kristian Petersen, Annette Kristensen, Ida Heide-Jørgensen, Vogter, Marie S. Mikkelsen og Fabrin. Jeg har stadig ikke fået lov til at bevise sigtelsernes sandhed, og jeg er stadig underlagt et fagedforbud, så ingen af forbrydelserne er ophørt endnu.

Mogens Christensen, dommer i injuriesagen (kapitel 23 og 25)

Injuriesagen var anlagt af Johan Schlüter efter afsløringerne i *Sådan tjener man 1 milliard kr.* Mogens Christensen tog slet ikke sagen alvorligt og lod reelt Johan Schlüter skrive dommen, men i ankesagen forstod dommerne problemstillingen og valgte aktivt at forbyde min bevisførelse.

1. Mogens Christensen forbød dokumentationen og ignorerede bevisførelsen.
2. Han tillagde mig vanvittige synspunkter og bedømte dem i stedet for.
3. Han løj om EU-Domstolens dom og om min opfattelse af konsumption.
4. Han undertrykte virkelighedens salg af film før 1989 som forklaret af både Jakob Stegelmann og mig selv. Hans gengivelse af retspraksis var usand, da der ikke var fremlagt eksempler på forbud mod videresalg af film.

Lilholt, Kristian Petersen og Annette Kristensen, dommere i injuriesagen

1. De tre dommere i ankesagen forbød min bevisførelse med den begrundelse, at de ikke ville bringe sig selv i den position, at de skulle give mig ret.
2. De afviste at forelægge relevante præjudicielle spørgsmål om betydningen af FDV's og Kulturministeriets løgne for EU-Domstolen.
3. De trak Johan Schlüters overtrædelser af konkurrencereglerne ud af sagen, selvom det var de overtrædelser, der begrundede sigtelserne i bogen.
4. De løj specifikt om Johan Schlüters bemærkninger til EU-Domstolen, der dels var fri fantasi, dels stod i modsætning til hans forklaringer før og efter.

Ida Heide-Jørgensen, dommer i udlejnings sagen (kapitel 29)

Under Arildsen blev det konkurrenceretlige problem afdækket, men det blev ikke behandlet under den første forelæggelse for EU-Domstolen. Efterfølgende valgte alle involverede dommere at ignorere den konkurrenceretlige problemstilling.

1. Ida Heide-Jørgensen løj om retspraksis ligesom Mogens Christensen.
2. Hun bedømte udlejningen før indførelsen af § 23, stk. 3, i 1989 til at være ulovlig uden at forholde sig til betingelserne i EU-Domstolens dom.
3. Hun havde uret om EU-Domstolens bedømmelse af konkurrencereglerne.
4. Hun tog sagen i egen hånd og tilsidesatte konkurrencereglerne.
5. Hun anerkendte producenternes udlejningsret efter låne/leje-direktivet og dømte mig derefter med tilbagevirkende kraft for at krænke rettigheder, der end ikke eksisterede i den periode, hvor udlejningen fandt sted.

Vogter, Marie S. Mikkelsen og Fabrin, dommere i udlejnings sagen

1. Vogter afviste at tillade en normal sagsforberedelse af ankesagen.
2. Alle dommerne afviste at stille præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen.
3. Det passer ikke, at "det, som appellanten nu har anført, ikke kan føre til et andet resultat" (side 408). Der var flere grunde til at forelægge sagen for EU-Domstolen, og da det var en ankesag, var det deres pligt at forelægge.